

พิ ม ฟิล์ม คำ ำ
สำนักพิมพ์

อย่าล้อเล่นกับหัวใจ อย่าท้าทายแสงดาว
ประกายวิบวิบแพรวพราว จะล่อลวงใจให้หลงทาง

เกม แสงดาว

อูริยา

เกม แสงดาว

อุริยา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๗ ค ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๕๐

เกมแสงดาว

ผู้เขียน : อุธิยา

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน ๒๕๖๕

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4631-7

ราคา ๒๐๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พิชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พิชราพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

บรรณาธิการเล่ม : อุมพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินท์ (๑๙๙๑) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

วงการบันเทิงกับวัยหนุ่มสาวเป็นของคู่กัน แสงดาวเฝ้ายวนชวนให้ก้าวเข้าไปหา ด้วยหวังว่าสักวันหนึ่งตนจะเป็นดาวที่พราวแสงอยู่บนฟากฟ้าให้ใครต่อใครชื่นชมบ้าง

แต่ความจริงไม่ง่ายอย่างนั้น หากผลอผลไม่ควบคุมหัวใจให้ดี ก็อาจเลือกทางผิด ตกลงไปในห้องหลุมความลุ่มหลง กว่าสมองจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ก็เกือบสายเกินไป เช่นเดียวกับหนุ่มสาวสี่คนในเรื่องนี้ที่ชีวิตผูกติดกับวงการมา ยา ผลประโยชน์ที่ลวงตา ลวงหัวใจ จนเกือบทำลายมิตรภาพที่แสนบริสุทธิ์

นิยายเรื่องนี้เป็นความตั้งใจของผู้เขียนที่จะเล่าเรื่องราวในรูปแบบที่ต่างออกไปจากผลงานที่ผ่านมา เพราะไม่ว่าจะเป็นพระเอก นางเอกหนึ่ง นางเอกสอง หรือพระเอกสอง ล้วนแล้วแต่สี่เหา มีความร้ายความดีเหมือนมนุษย์ทั่วไป ไม่อาจบอกได้ว่าหวาน ฟิน จิ้น แต่รับประกันความสนุกค่ะ

มาค้นหาและลองเล่นเกมบทนี้ดูนะคะ

ขอบคุณสำหรับทุกกำลังใจที่มีให้เสมอมาค่ะ

อุริยา

๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๕

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

๑

บ้านหลังนั้น

เสียงเพลงดังมาจากบ้านหลังนั้น จังหวะอิเล็กทรอนิกส์เร่งเร้าและ
ท่วมท้นโดยไม่มีเสียงนักร้อง แต่ความจริงก็เชื่อว่าจะมีใครต้องการฟัง กลุ่มคน
ที่รวมกันอยู่ในห้องโถงปรารภนาให้ดนตรีกระตุ้นอารมณ์สนุกสนานเท่านั้น

ดวงไฟถูกหรี่เหลือเพียงความสลัว ขอแค่ให้เห็นคู่สนทนาหรือแก้ว
เครื่องดื่มก็เพียงพอ และดูราวกับว่ายิ่งกาลเวลาล่วงเลยราตรีไปมากเท่าไร
บรรยากาศยิ่งทวีความคึกคักมากเท่านั้น บ้างนั่งโยกตัวตามจังหวะ บ้าง
สละวนกับเครื่องดื่ม และบางคู่ก็คลอเคลียกันราวกับโลกนี้มีแค่เขาสองคน

เช่นเดียวกันกับหนุ่มสาวที่นั่งเบียดกันบนเก้าอี้ตัวเดียวตรงมุมห้อง
ใบหน้าทั้งสองแนบสนิทกัน มือของฝ่ายชายล้วงลึกใต้กระโปรง หญิงสาว
ทำท่าปกป้องแต่ไม่จริงจิงนัก

“เฮ้ยๆ ไอ้กิม” ดนย์เอื้อมมือมาดึงไหล่ของฝ่ายชาย ซึ่งหันหน้ามา
มองอย่างไม่สบอารมณ์ “อย่ามาโชว์หนังสตรองนี้ ขึ้นห้องไปเลย”

เจ้าของชื่อกิม หรือกิมพัฒนซ์หมวดคิ้วเล็กน้อยที่ถูกขัดจังหวะ เขามี
ใบหน้าได้รูป สิวออกขาวซึ่งตอนนี้แดงเรื่อด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ คิ้วเข้ม

ดวงตาเรียวคม ตรงตามเทรนด์ของหญิงสาวผู้มีสเปกเป็นชายหนุ่มชาวดี สะอาดสะอ้านตลอดกาล

“ชุดจิ้งหะทำไมพี”

“ไม่ได้ชุดเว้ย ให้ไปต่อข้างบนต่างหาก ห้องกว้างเตียงใหญ่ หรือนายชอบบนพื้นก็ตามใจ”

หญิงสาวที่ถูกกิมพัฒน์กอดหัวเราะคิก ไบหน้าแดงเรื่อพอกัน เธอมีดวงหน้าสวย จมูกโด่ง ตาสีน้ำตาลเช่นเดียวกันกับเรือนผมยาว เหนืออื่นใดคือผิวขาวเนียนอมชมพูที่แม่แต่อยู่ใต้แสงไฟสลัวยังโดดเด่น

“โซฟามีไหมदनย”

“ทั้งโซฟาทั้งโซ่เส้นมีหมดแหละ”

หญิงสาวหัวเราะอีก กิมพัฒน์ไม่เข้าใจว่าเธอทำอะไรนักหนา เขาดึงมือเธอให้ลุกและโอบให้อยู่ในอ้อมกอด เธอหันมายิ้มหวานให้เขา

“ไปด้วยกันไหมदनย”

दनยส่ายหน้า “ไม่ละ ไม่ชอบกินแซนด์วิช”

“น่าเสียดาย”

“ไปเถอะเซอรี พี่दनยไม่ชอบแซนด์วิช เขาคงชอบแฮมเบอร์เกอร์มากกว่า”

เซอรีหัวเราะชอบใจ ก่อนที่กิมพัฒน์จะหยุดเสียงนั้นด้วยจุมพิต

दनยแค้นยิ้ม “ไอ้บ้ากิม”

दनยลืมตาขึ้นมา พร้อมกับความรู้สึกเหมือนถูกเครื่องบีบขมบีบทำงาน จนต้องนอนนิ่งมองเพดานอยู่อย่างนั้นครู่ใหญ่ พอขยับกายลุกก็โอดออกมา

เขาโอ้ถี้ แต่หญิงสาวที่นอนบนเตียงไม่มีทีท่าจะตื่น ดนยไม่สนใจเธอเท่าห้องน้ำ เขาก็เห็นอย่างล้าหน้า ถ่มเอาเสมหะออกมาแล้วเปิดน้ำให้มันไหลลงท่อไปอย่างรวดเร็ว

दनยล้างหน้า โยนผ้าขนหนูพาดไว้ที่ราว ได้ยินเสียงผึ้งบินวนหึ่งๆ

อยู่ในหัวขณะเดินลงไปชั้นล่างโดยไม่ได้สนใจว่าใครอยู่ในห้องตนเอง

ห้องโถงเหลือหลักฐานจากงานเลี้ยงเมื่อคืนเกลื่อนกลาด เศษอาหาร ขวดเหล้า แก้วน้ำ ก้นบุหรี่ เขาใช้เท้าเลือกงานที่วางเกะกะทางเดินให้เข้าไป อยู่ใต้โต๊ะ

บ้านนี้หรือควรจะเรียกว่าเป็นคฤหาสน์มากกว่า ด้วยเนื้อที่ใช้สอย เกือบสามร้อยตารางเมตร ไม่รวมพื้นที่จอดรถ สระว่ายน้ำ และสวนหย่อม อีก ตัวบ้านมีลักษณะเป็นสถาปัตยกรรมยุโรปผสมไทย ในบ้านทาสีครีม ใจกลางเป็นโถงซึ่งมีบันไดวนขึ้นไปบนชั้นสองและสาม ครั้วกว้างขนาดใช้ บาร์เหล้าแบ่งได้เป็นสองส่วน โต๊ะไม้สักสี่เหลี่ยมสามารถรองรับแขกได้ถึงสิบ คน อีกส่วนใช้ปรุงอาหารมีอุปกรณ์ครบครัน แคมยังต่อออกไปเป็นครัวไทย เปิดโล่ง ส่วนชั้นบนนอกจากห้องของเขาแล้วยังมีห้องนอนอีกถึงห้าห้อง มี มุมรับแขกที่ปรับให้เป็นมินิเธียเตอร์ได้อีก

दन्यยืนชงกาแฟ ตามปกติแล้วมีเขาอยู่คนเดียว แม่บ้านสองคนจะ เข้ามาทำความสะอาดอาทิตย์ละสองวันเท่านั้น มันจึงกว้าง ‘เกินไป’ สำหรับ ที่อยู่อาศัย ทำให้มีงานเลี้ยงแบบนี้ และมีเพื่อนฝูงมาพักค้างคืนแบบนี้บ่อย ครั้ง รวมทั้งเหตุผลเรื่องทำเลที่เดินทางไปมาสะดวก

ของขวัญจากความแตกร้าง...

เขาไม่ทันจบกาแฟ ได้ยินเสียงวิ่งลงบันไดตึกดังจึงเดินออกไปดู

ก็มีพัฒนาเร่งฝีเท้าลงมา ผมยุง หน้าแดง ตาข้างหนึ่งไม่เปิดดี ปากร้องโวยวายใส่โทรศัพท์

“ครับๆ กำลังจะไปแล้วครับ รถมันติดครับพี่ เร่งอยู่ครับ เนี่ย...บิ่งมอ!ไซค์อยู่ แค่นี้ครับ”

ชายหนุ่มยัดโทรศัพท์ใส่กระเป๋าทางเกงยีนเข้ารูป เขาสวมเสื้อยืด สีเลือดหมูกับแจ็คเก็ตสีเทาธรรมดา แต่เพราะอยู่บนรูปร่างหน้าตาแบบ ก็มีพัฒนาจึงทำให้มันดูดีได้

“ถ่ายละครหรือน้องชาย” ดนัยถามยิ้มๆ

“งานแถลงข่าวเปิดอัลบั้มนะ กองถ่ายไม่จิกแบบนี้หรอกพี่ โอ๊ย สายแล้ว” เขาค้าวรองเท้ามาใส่ “ปวดหัวฉิบหายเลย”

“ตอบคำถามนักข่าวดีๆ นะ” หนู่มรุ่นพี่แซว
 ภูมิพัฒน์ยิ้มเหี้ย เขาหันมา คิ้วแกว่งกาแพในมือดันไปกระดกรวดเดียวเกือบหมด

“เฮ้ย ไอ้ภูมิ”

“แทงกั๊วะนะพี่ ไปละ”

ดนตรีจะด่าก็ไม่ทัน อีกฝ่ายกระโจนพรวดออกไปแล้ว เห็นหลังโง่ๆ วิ่งไปเรียกมอเตอร์ไซด์หน้าบ้าน ชายหนุ่มบ่นอุบเรื่องกาแพ ยังไม่ถึงครึ่งก็ได้ยินเสียงวิ่งตึงตังอีก

“ภูมิ เดี่ยวก่อน ภูมิ!”

เขอรื้อนเอง หญิงสาววิ่งมาหยุดตรงก่อนถึงทางลง พอเห็นแต่ดนตรีก็ถาม “ภูมิละ”

“ออกไปถึงรังสิตแล้ว”

อีกฝ่ายมีท่าทางผิดหวัง “อะไรกัน จะรอหน่อยก็ได้”

ดนตรีไม่ได้ตอบอะไร ได้แต่มองหญิงสาวที่ยืนอยู่สูงกว่า เธอสวมเสื้อเซตสีขาวตัวโคร่ง

“ทำไมเธอ”

ชายหนุ่มยิ้ม “วิวดีแต่เข้าเลย”

“อู๊ย” เขอรื้อรู้สึกตัวว่าไม่ได้สวมหมวกแล้ว เธอหน้าแดงวิ่งกลับเข้าห้องไป ดนตรีเดินกลับมาที่ครัวชงกาแพใหม่ แล้วก็เดินมาหนึ่งที่โต๊ะ เขอรื้อเดินมาหลังจากนั้นไม่กี่นาที เธอสวมกางเกงยีนขาสั้นเพิ่ม ใบหน้าไร้เครื่องสำอางแต่โครงหน้ากับผิวขาวชมพูยังผุดผาด

เขอรื้อเคยเล่าให้ฟังว่ามีพ่อเป็นคนอเมริกันซึ่งเธอไม่เคยพบหน้า นี่คงเป็นผลผลิตในเมดเลือดซึ่งผสมกันได้อย่างลงตัวระหว่างคนสองชาติสองซีกโลก

“กาแฟหอมจัง”

“ซงเอาเอง”

दन्यยกแก้วหนีเมื่อเชอริทำท่าจะแย่ง เธอเอนจมูก ซงแก้วใหม่แล้ว
เดินมานั่งข้างदन्य

“ไม่รีบเธอ”

เชอริส่ายหน้า “วันนี้มีคิวบ่าย แค่อยากออกไปพร้อมทีมเพราะจะได้
เลยไปกองด้วยกันเลยนะ”

दन्यพยักหน้า เทียบแล้วเชอริเป็นเพียงนักแสดงสาวตัวรอง บางเรื่อง
รองระดับสามสี่ แต่ทีมพัฒนาเป็นนักร้องขวัญใจวัยรุ่นที่กำลังมีผลงานการ
แสดงระดับพระเอกหลายเรื่อง

ทั้งคู่จิบกาแฟกันครู่ใหญ่ กระทั่งได้ยินเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ลอยมา
จากตรงไหนสักแห่ง

“โทรศัพท์ใคร”

เชอริหรีตา หันซ้ายขวา แล้วลุกมายังบริเวณกองอาหารเมื่อคืน เธอ
ความมือไต่โต๊ะรับแขกหยิบไอโฟนรุ่นใหม่สีแดงเครื่องหนึ่งออกมา

“ของพี่ก้อง”

ตอบแล้วเดินกลับไปหานันต์ เสียงเรียกเข้าหยุดพอดี แต่แล้วมันก็ดัง
ขึ้นอีก เชอริมองชื่อที่ปรากฏแล้วหันให้อีกฝ่ายดู

दन्यยิ้มสนุกสนาน “ตายแน่พี่ก้อง”

“ฮัลโหล”

“เฮ้ย เชอริ”

เชอริแลบลิ้นให้दन्यที่ทำหน้าตกใจ “ยัยก็...ทำเป็นจำไม่ได้ เชอริเอง”

แม้แต่นันต์ก็ยังได้ยินเสียงโวยวายลอดออกมา “พี่ก้องอยู่ที่นี้ แต่ยังไม่ตื่น เตียวบลูกให้นะ จะบอกให้ด้วยว่ายัยโทร. มา” หญิงสาวดึงโทรศัพท์
ออกจากหูนิดหนึ่ง คาดว่าอีกฝ่ายคงรู้เป็นชุด “เหม ยัยก็ เราแค่สนุกกัน
นิดหน่อย...”

โทรศัพท์ถูกดึงไปจากมือเชอรี ก้องนั่นเอง ชายหนุ่มรีบกรอกเสียง
“ไม่มีอะไรนะยัย จริงๆ พี่มาบ้านไฉ่दनัย มากันหลายคน จริงๆ เชื้อ
ลิ”

เชอรีหันไปทางदनัยทำนองว่าทำไมไม่บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวเดินมา ดนัย
ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“เชื้อลิ ไม่มีอะไรจริงๆ...จ๊าๆ กลับเดี๋ยวนี้แหละ” เขาวางสาย แล้วหัน
มาตีหน้ายักษ์ใส่หญิงสาวต้นเรื่อง เธอทำท่าจะเดินหนี

“เชอรี”

“แห่เล่นหน่อยเดี๋ยวเอง”

“ไม่หนอยละ เธอก็รู้ว่ายัยซี่หึงยังจะไปยั่วอีก นิสัยไม่ดี”

เชอรีเบะปาก “ทำเป็นเห่อของใหม่”

“ทำอย่างกับเธอออกหักหนักนี้ เลิกกันยังไม่ถึงสิบวันก็ได้แฟนนักร้อง
แล้ว”

“เอน่า” ดนัยรีบแทรกเพราะเกรงว่าเรื่องจะบานปลาย “ถ้ายัยไม่เชื่อ
ผมพูดให้ก็ได้นะพี่ก้อง”

ก้องยกมือ “ไม่เป็นไร” เขาตอบแล้วทำท่าจะเดินไป แต่แล้วก็หยุด
ล้วงกระเป๋าทางเกงซ้ายขวา กระเป๋าเสื้อเชิ้ต แจ็กเกต

“เฮ้ย! ฤ็ญแจรถหายไ้ไหนวะ”

ชายหนุ่มหันซ้ายขวา หน้าเผือดลงไป “ฤ็ญแจรถหายเหรอฟี”

“เออ หายไ้ไหนวะ” เขาล้วงกระเป๋าพลาถกั่มมอหาตามทาง ดนัย
ลุกมาช่วยหา ส่วนเชอรีจิบกาแฟไม่สนใจ เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีก

“กำลัง เฮ้ย! ออกมาแล้วจ๊ะ ไม่เกินครึ่งชั่วโมงถึงแน่นอน” ก้อง
ทำหน้ายู่่ง

दनัยอดหัวเราะไม่ได้ “แนใจนะพี่ว่าไ้ไ้ได้ทำหายที่อื่น”

“แนใจ ไ้แนจจะขั้บรมมาถึงบ้านมึงได้ไ้ละ มัันต้องรว่่งที่ไหนสักแห่ง”
ชายหนุ่มพูดพลาถกั่มหา เห่ื่อผุดขั้งขั้บ พิมพำว่าถ้าหายแฟนสาวก็ไ้วยอีก

ดอนย์เดินมาที่บาร์เหล้า หยิบกุญแจรถตัวเองจากแถวทรงเตี้ยที่ประจำ
“พี่เอารถผมไปก่อนแล้วกัน”

เขายื่นให้ อีกฝ่ายยังไม่รับ

“จะดีเหรวะ”

“ขับไปให้ยู่เห็นหน้าก่อน ไม่งั้นเดี๋ยวก็ยิงซีปนาวุธพิสัยไกลมาอีก”
ดอนย์พยักหน้า “ยู่จะได้เชื่อด้วยว่าพี่มาบ้านผม ถ้าผมเจอกุญแจรถพี่แล้ว
จะรีบโทร. บอก”

ก้องรับกุญแจ “ไม่ใช่อะไรนะ กูไม่กล้าขับรถมึงวะ เกิดชวยโดนเฉี่ยว
ขึ้นมาต้องขายตุตใช้ให้มึงแน่ๆ”

รุ่นน้องหัวเราะก๊าก เทียบกับของดอนย์แล้ว แทบจะซื้อรถก้องได้สอง
คัน

“ผมมีประกันนำ แต่อย่าเฉี่ยวแล้วกันพี่ ผมไม่เอาหอรอกตุตพี่นะ”

ก้องหัวเราะออกมาบ้าง เขากล่าวคำขอบคุณแล้วกึ่งวิ่งกึ่งเดินออกไป
ดอนย์ผ่นลมหายใจ เดินกลับมาที่โต๊ะตัวเดิม

“ใจดีจริง” เซอร์แกล้งยกเสียงสูง

“แน่นอน” ดอนย์ทำเสียงเหมือนกัน เขาหยิบบุหรี่จากลิ้นชักครัวด้าน
ในมาจุด

เซอร์ทำหน้าที่บูต “หมั่นไส้”

“ใคร ผมเหรวะ”

“พี่ก้อง”

ดอนย์ไม่ได้ถาม เพราะเซอร์พูดเอง

“คบกับฉันไม่เห็นเป็นแบบนี้ ที่กับยู่ละจะจำ เชื่องอย่างกับสิงโตใน
คณะละครสัตว์”

ชายหนุ่มหัวเราะ พ่นควันลอยอ้อยอิ่ง เขาพอรู้ว่าก่อนหน้าก็มพัฒน์
หญิงสาวคบกับชายหนุ่มมากหน้าหลายตา เพราะความสวยและเพราะใน
วงการบันเทิงความสัมพันธ์หญิงชายมักไม่ยั่งยืน

ก้องไม่ใช่นักแสดงแต่เป็นตากล้องของนิตยสารเล่มหนึ่ง คลุกคลีกับดารานางแบบไม่น้อย ที่สำคัญ ก้องเป็นพี่ชายคนละแม่กับгимพพัฒน์แฟนคนปัจจุบัน ซึ่งนักร้องหนุ่มไม่เคยรู้ว่าเธอเคยคบกับพี่ชายของเขาก่อนหน้านี้ไม่นาน เรื่องนี้มีแต่दनัยกับเจ้าตัวที่รู้ เพราะгимพพัฒน์ใช้นามสกุลแม่ และไม่เคยเห็นหน้าพ่อเลยแม้แต่ครั้งเดียว

เสียงคนลงบันไดมาอีก คราวนี้ไม่ตั้งตั้งแต่เสียงหนาหูบอกให้รู้ว่ามีหลายคน

ชายสองคนกับหญิงสาวสามคนเดินลงมา สองในสามเดินผละออกไป ส่วนอีกหนึ่งหันซ้ายขวาแล้วเดินมาทางदनัย ชายหนุ่มลุกไปเปิดลิ้นชักเดิม คราวนี้หยิบธนบัตรออกมา นับเสร็จก็ยื่นให้ หญิงสาวยิ้มหวานเมื่อเห็นจำนวนเกินกว่าที่ตกลงกัน

“วันหลังก็เรียกหนูอีกได้นะคะพี่”

ชายหนุ่มแคยักคิ้วตอบ เธอเดินออกไป สองหนุ่มที่เพิ่งลงมากำลังซิงกาแฟและเปิดตู้เย็นหาของกินประหนึ่งเป็นครัวของตนเอง

“ตื่นได้เหมือนกันนี่หว่า นี่กว่าจะต้องเรียกกรรมสิทธิ์มาชุดซะแล้ว”

“ไม่ตื่นได้ไงพี่ บ่ายมีไลฟ์สด นี่เดี๋ยวก็ต้องไปแล้ว” คนหนึ่งตอบ เขามีรูปร่างเล็ก ผิวเข้ม หน้าตาดีพอใช้ ผมตัดสั้นที่ปกติมันจะชี้ด้วยเจล บลูอายุน้อยกว่าदनัยสองปีเท่ากับเซอร์รี่ แต่เรียกพี่ด้วยความให้เกียรติและเพราะความเป็นเจ้าของบ้าน

อีกคนกำลังคันอะไรในตู้เย็น เขาขำกว่าบลู อายุน้อยกว่าบลูหนึ่งปี แต่ตัวหนาล้ำกว่า หน้าหล่อเหลาแบบลูกครึ่ง ผมสีน้ำตาลสลาย ชายหนุ่มชื่อฟาร์ม ฟาร์มทำหน้าที่ผัดหวัง

“มีแต่ไข่เหรอฟีदनัย”

ฟาร์มเป็นอีกคนหนึ่งที่เคยเดทกับเซอร์รี่ช่วงสั้นๆ แต่ตอนนี้ทั้งสองเป็นเพื่อนกัน

“อย่างที่เห็นแหละ”

“มีไข่ก็ดีแล้ว ดีกว่ามีแต่...” เซอร์รี่หยุดพูด ชายทั้งสามหันมาพร้อมกัน เธอกลอกตา

“มีแต่อะไรเธอเซอร์รี่” บลูแก้มถามเหมือนเด็ก “มีแต่ไข่ ดีกว่ามีแต่ค...”

“บ้า” หญิงสาวโวยเงิน “หมายถึงว่ามีแต่ไข่ก็ดีแล้ว ดีกว่ามีแต่...ขวดเปล่า กินไม่ได้”

“ฮู” ฟาร์มกับบลูทำเสียงพร้อมกัน

दन्यञ्जियัม “แลนด์ไปแบบเฉๆ”

“มีไข่ มีเศษมะเขือเทศ ทำไข่คนดีกว่า ใครจะกินมัน”

ฟาร์มหันไปถาม ทั้งสามยกมืออย่างพร้อมเพรียง

เที่ยงครึ่ง บ้านเหลือเพียงदन्यกับเซอร์รี่ จานซามยังกองเหมือนเดิม แถมยังเพิ่มเข้ามาอีกเมื่อทั้งสี่กินมื้อเช้า ชายหนุ่มนั่งดูภาพยนตร์แต่ไม่ได้เข้าชมองเพราะเขากำลังวัง ลักพักได้ยินเสียงเดินลงบันได

กลิ่นน้ำหอมบอกว่าเซอร์รี่แต่งตัวพร้อมไปทำงานแล้ว

“มองหน่อยสิ”

เซอร์รี่พูดเพราะदन्यเอาแต่สนใจทีวี เขาตาปรือ หันไปมอง

หญิงสาวสวมเดรสแขนงูดสีโอลด์โรส มีผ้าชีฟองเย็บขางเป็นริ้วเพิ่มความอ่อนหวาน ความยาวสั้นเหนือเข่าอดเรียขาวผ่อง มีสร้อยลูกบิดทรงยาวห้อยคอตุ๊กไก่ เธอได้ผมยาวตรงให้ปลายสะบัดเล็กน้อย บนศีรษะสวมที่คาดผมประดับเพชรเล็กๆ ใบหน้าแต้มเครื่องสำอางอ่อนสวยใส

กลางอกदन्यโหวบหนึ่ง

“สวยมากแม่”

ทั้งที่दन्यไม่ได้เชี่ยวชาญเรื่องความงาม แต่เซอร์รี่มักจะชอบให้เขาดูเวลาที่เธอแต่งตัวไปไหน หลายหนยามมาพักที่นี้หญิงสาวจะยอมไปเปลี่ยนใหม่ทันทีหากเขาเอ่ยสักนิดว่ามันขัดตา

“งั้นคนสวยไปละ”

เธอถือกระเป๋าทำท่าจะเดินไป ดนย์รีบลุก “ไปส่งไหม อ๊ะ ลืมไป รถไม่มีนี่หว่า”

“รถตาก้องละ หากูญแจเจอหรือยัง”

“ชี้เกียจ เดี่ยวรอแม่บ้านมางม”

“ไม่เป็นไร ฉันเรียกแท็กซี่ได้”

ชายหนุ่มรับรู้ ตั้งแต่รถของเธอถูกผู้ชายคนหนึ่งขับไปชนคนตาย เขารู้สึกไม่ชอบรถอีก หญิงสาวหยิบโทรศัพท์กดแอปพลิเคชันเรียกรถ ครูหนึ่งก็ร้องลั่น

“ตายแล้ว”

“มีอะไรเธอ”

“ต้องจ่ายค่าบัตรเครดิตวันนี้ แต่เช็คค่าตัวได้พุงนี้แหละ ลืมไปเลย” เธอทำหน้าเบ้ เสียงอ่อย “ตอนแรกพี่สูกก็ถามเหมือนกันว่าขอลงวันที่หนึ่งได้ไหมจะได้เป็นค่าใช้จ่ายเดือนใหม่ ฉันก็ลืมไปเลยว่าตั้งวันที่ให้ตัดยอดบัตรไว้สิ้นเดือน”

“เท่าไรละ เอาของผมไปก่อนก็ได้”

ดนย์หยิบโทรศัพท์ เซอร์ลิ่งเลเล็กน้อย จนเขามองเชิงถามย้า

“หมื่นสาม แต่ไม่เป็นไรดนย์ แค่วันสองวัน”

“ไม่เป็นไร พร้อมเพย์เบอร์คุณเลยนะ” เขาพูดพลางกดหน้าจอ ชั่วอึดใจก็เงยหน้า “เรียบร้อยแล้ว”

เสียงเตือนดังที่โทรศัพท์ เซอร์กำลังจะกล่าวขอบคุณแต่เห็นยอดเงินก็ทัก

“เดี๋ยวก่อนดนย์ แค่...”

“แบบนี้จำง่ายกว่า เคลียร์ซะจะได้ไม่โดนดอกเบียเพิ่ม” ใบหน้าเขามีรอยยิ้ม “แล้วพอไหมล่ะ มีอะไรต้องใช้อีกไหมวันนี้”

หญิงสาวมีท่าทีทั้งดีใจและเกรงใจ เพราะยอดเงินเกินมาไม่น้อย “พอ

ค่ะ ขอบคุณนะดนัย”

เธอเขย่งตัวหอมแก้มเขา จังหวะนั้นเขาก็ขึ้นมาจอดหน้าบ้านพอดี
“ไปก่อนนะ”

दनัยมองตาม ยกมือแตะที่แก้ม กลืนหอมผลไม้เจือจาง แต่หัวใจเขา
กลับเต้นแรง

อุธิยา

๒

นางเอก

เชอร์รี่เดินเข้าบ้านหลังเดียวกันกับตอนที่ออกไป มือถือโทรศัพท์แนบหู ไม่มีสัญญาณตอบรับก็กดวาง แล้วกดโทร. ออกใหม่อีกครั้ง พอไม่มีการตอบรับเหมือนเดิมก็ร้องฮึดฮัด

“ภีมนะภีม ทำอะไรอยู่ ทำไมไม่รับโทรศัพท์”

หญิงสาวผ่านห้องโถงเข้ามา บริเวณรับแขกที่พวกเขาจะลงไว้เมื่อคืน บัดนี้สะอาดเรียบร้อย เจ้าของบ้านนอนตะแคงอยู่บนโซฟา โทรศัพท์เปิดเสียงดังทำให้ไม่เห็นว่ามีคนเข้ามาในบ้าน เธอเดินไปยืนบัง

“อ้าว กลับแล้วหรอ ไฉจ้ง”

दन्य์เหลือบมองนาฬิกา ผ่านสองทุ่มมาเพียงสิบนาที

“ตัวประกอบทั้งนี้แหละ ไม่ใช่ตัวราดาง ไม่ต้องวิ่งรอก” เชอร์รี่ทำท่าจะนั่งลงที่มุ่มหนึ่ง ดन्य์หุดขาให้

“ภีมมีงานต่อละสิ”

เชอร์รี่พยักหน้าหงอยๆ “มีอะไรกินบ้าง หิว”

“เห็นบ้านผมเป็นโรงแรมหรือไง”

“ใช่” เซอร์รี่ตอบหน้าตาย “ไม่เกินสว่างเดี๋ยวบลูกับฟาร์มก็จะมาเช็ก
อิน”

ดอนย์แค้นยิ้ม ยังนอนท่าเดิม คิ้วขม่นหากัน

“เป็นอะไรนะ”

“ปวดท้อง”

“กินแต่เหล้า ข้าวไม่กินมันก็ต้องปวดนะสิ” เซอร์รี่ว่า

“วันนี้ยังไม่ได้กินเลย”

“หมายถึงวันที่แล้วๆ มาต่างหาก ดอนย์ไม่ค่อยกินข้าว กินก็ไม่ตรง
เวลา...” เธอทำท่าจะบ่นยาวแต่เซาร้องเออเชิงตัดบท

“กินยาหรือยัง”

“กินแล้ว”

เซอร์รี่เดินเข้าครัว เปิดตู้เย็น เห็นอาหารกล่องเรียงราย แม่บ้านคง
จัดการซื้อเป็นเสบียงสำรองไว้ให้ เพราะนอกจากนี้ยังมีของสดจำนวนหนึ่ง

“เดี๋ยวฉันไปอาบน้ำก่อน แล้วจะมากินข้าวด้วย”

เซอร์รี่เป็นคนยกถาดมาวางที่โต๊ะรับแขก ดอนย์ขยับลุก ท่าทางอาการ
ทุเลาลงแล้ว อาหารในกล่องถูกอุ่นด้วยไมโครเวฟร้อนจนควันลอยกรุ่น
กลิ่นหอมตลบอบอวล

“ดอนย์ปวดท้อง กินจืดๆ ไป” เธอเลื่อนสปาเกตตีคาโบนารามาขณะที่
เขาจะหยิบมาม่าผัดซีเม่า พอจะค้ำเซอร์รี่ก็ตักเข้าปากแล้ว

ไม่รู้ปากเขาขมหรือสปาเกตตีจืดไป ดอนย์รู้สึกว่ามันไม่อร่อย แต่เขา
ก็ละเลียดไปเรื่อยๆ ตามองทีวีซึ่งเป็นสก็ูบวงการบันเทิง

“มีข่าวแว่วว่า ภิรมย์ก็ก๊ากับน้ำผึ้ง มธุกร เรื่องนี้เป็นยังไงคะ”

เซอร์รี่หันขวับทันที ใบหน้าชายหนุ่มคนรักถูกล้อมด้วยไมโครโฟน
เขามีสีหน้าเขิน

“ไม่จริงครับ แค่คุยกันเป็นเพื่อนกันเฉยๆ”

“แต่ก็มีสิ่งไหนกันด้วย”

ชายหนุ่มเกาข้างจมูก ดนัยเหลือบมอง เซอร์รี่หน้าบึ้ง

“ก็คุยกันธรรมดาอะครับ ไม่มีอะไร น้ำผึ้งเขาก็น่ารักดี ช่วยแนะนำผมเรื่องละครแค่นั้นเองครับ เป็นเพื่อนกันครับ”

“แล้วต่อไปละคระ พัฒนาได้ไหม”

“เอ่อ...ยังไม่รู้ครับ แล้วจะบอกนะครับ”

ทีมพัฒนาตอบปฏิเสธ แต่สีหน้าและแววตาของเขาเห็นอย่างเห็นได้ชัด ท่าทีของชายหนุ่มบอกถึงความสนใจอะไรบางอย่าง เซอร์รี่วางข้อดั่งเกร็ง ดนัยเกือบสะดุ้ง

“ปากบอกไม่มีอะไร แต่ทำไมต้องหน้าแดงด้วย”

ชายหนุ่มอีกคนไม่ได้พูดอะไร เหลืออาหารอีกครั้ง แต่เขาวางข้อเห็นด้วยกับคำของหญิงสาว

“ยายน้ำผึ้งก็ด้วย เล่นกับพระเอกคนไหนก็มีข่าวกับเขาไปหมด หวานเล่นที่ไหน” เซอร์รี่เคี้ยวหมูอย่างมันเขี้ยว

“น้ำผึ้ง? คนที่เล่นเป็นนางเอกเรื่องที่คุณเล่นนี่ใช่ไหม”

“ก็เรื่องที่ทีมเล่นด้วยนี่แหละ”

“หน้าตาเป็นยังไง”

เซอร์รี่บนพรม แต่ดนัยนั่งบนโซฟา เธอทำคาง “หน้าคมไทยๆ ยิ้มหวาน ผิวสวย หุ่นดี ก็ระดับนางเอกเบอร์ต้นของช่องนั่นแหละ”

ดนัยพยายามนึกว่าเคยเห็นเธอ แต่นึกไม่ออก ถึงจะมีเพื่อนรายล้อมอยู่ในวงการบันเทิง แต่ดนัยแทบไม่เคยดูผลงานของพวกเขา

เซอร์รี่ดูรายการบันเทิงไปจนจบ ตัดเข้ารายการวาไรตี้

“ยายนั่นนะจะไม่ชอบใครจริงหรือ ได้แต่หวานพิชหัวงผลไปเรื่อย น้ามันน้ำผึ้งตาย” เธอยังบ่นไม่หยุด

ดนัยเริ่มวุ่นด้วยฤทธิ์ยาเลยได้แต่เงียบ เซอร์รี่หันมามอง

“ดนัยจิบน้ำผึ้งสิ”

“หือ?”

ชายหนุ่มกำลังจะหลับ หญิงสาวขยับมานั่งบนโซฟาเดียวกันกับเขา
กิริยาเธอรวดเร็วจนदनัยหัดขาแทบไม่ทัน

“दनัยจิบน้ำผึ้งเลย ถึงदनัยจะไม่ใช้ดาราตั้ง แต่อบซันก็มีไม่แพ้ใคร
ยายนั้นน่าจะชอบอยู่”

“แล้วมันเรื่องอะไรที่ผมต้องไปจิบเขาด้วยล่ะ”

“ช่วยกันยายน้ำผึ้งออกไปจากกิมโง นางอยากสร้างกระแสข่าวก็ช่วย
นางสร้างไป จิบเล่นๆ ไม่ต้องจริงจังอะไร”

“ผมไม่อยากรุงด้วยเลย ไฉนการันเทิงเนีย”

“ทำเป็นจริงจัง เมื่อก่อนยังมีงานกับเขาเลยไม่ใช่หรอ คุณนายแบบ”

ชายหนุ่มยิ้มนิดหนึ่ง มันเป็นเรื่องสี่ห้าปีก่อน ถึงเขาจะไม่หล่อใส่
ขาวดีหรือลูกครึ่ง แต่เพราะหน้าคมและรูปร่างใช้ได้จึงได้ถ่ายแบบและเล่น
มิวสิกวิดีโออยู่หลายหน กระทั่งไปมีเรื่องมีราวถึงขั้นขึ้นโรงพักทำให้दनัย
ตัดสินใจไม่ทำอาชีพขายรูปร่างหน้าตาอีก

ครั้งนั้นเขาไปชกปากเกย์สิบแปดมงกุฎคนหนึ่ง โทษฐานที่มันหลอก
เอาเงินเขาไปอ้างว่าเป็นค่าสมัครเข้าสังกัดมอเดลลิง และยังมีรุ่นน้องที่รู้จัก
อีกหลายคนโดนมันหลอกเอาเงินไป สำหรับदनัยเงินนั้นไม่มากมายแต่เขา
เกลียดคนประเภทนี้ เกลียดคนหลอกลวงที่สุด ดนัยวางแผนจับเกย์คนนี้
พร้อมหลักฐาน แต่มันกลับไปแจ้งความขอหาทำร้ายร่างกายและเรียกร้อง
ค่าทำขวัญ เขาเลยจัดให้พร้อมเพิ่มแผลจนสมค่ายา

ล่าสุดที่दनัยได้ข่าวคือ เกย์นางนั้นวางมือและได้ไปเป็นผู้จัดการให้
ศิลปินคนหนึ่งแล้ว

“दनัย”

เซอรีเรียก เขาตื่นจากภวังค์ ถอนใจ

“น่า เพื่อฟลุค”

“ไม่เห็นคาดหวัง”

“นางเอกนะตนัย ไม่มีค่าตัวด้วยนะตนัย” หญิงสาวไม่ยอมแพ้ ทำตาวิบวับ

ตนัยอยากนอน แต่เชอร์รี่ทำทางรอคำตอบ เขาสบกลับแวตาท้อนวนอนของเธอแล้วพลิกตัวไปอีกทาง

“เอาไงก็เอา”

คนเชียร์กำมือร้องเยส “พรุ่งนี้ไปกองถ่ายด้วยกันเลยนะ”

“อือ”

“พรุ่งนี้ฉันมีนัดสิบโมง รีบไปกันเลยนะ”

“เออ!”

ตนัยขับรถมาจอดที่กองถ่ายสายไปสิบนาทีก่อน เพราะเขาต้องเอารถของกองไปคืนที่บ้านก่อนมา แต่เชอร์รี่ยิ้มเบิกบานตอบว่าไม่มีปัญหา ทุกคนต่างก็แค่เริ่มเตรียมตัวเหมือนกัน

เชอร์รี่มองหามฐกรก่อนก็มัวพัฒน์เสียอีก เพราะเธอรู้ว่าถึงอย่างไรก็ต้องได้เจอเขา แต่เธอผู้เป็นเป้าหมายจะต้องได้เห็นภาพตอนนี้ ตอนที่ตนัยจอดรถและก้าวลงมา ซึ่งเชอร์รี่สนใจ มฐกรนั่งแต่งหน้าอยู่ไม่ไกลกัน สายตาหญิงสาวเลื่อมมาพอดี เชอร์รี่อยากกระโดดโลดเต้น แต่เก็บกิริยาไว้

“ตนัยโตเต้แถวนี้สักสองชั่วโมงนะ รอกินมือเที่ยง จากนั้นจะไปไหนก็ไป”

ชายหนุ่มโค้งนอบน้อม “เสร็จงานแล้วเจ้าหญิงก็รีบหัวส่งกระผมได้ขอรับ”

เธอหัวเราะ เดินร่าเริงเข้าไปในกองถ่าย ตนัยเห็นเชอร์รี่ทักทายกับมัวพัฒน์ ถึงจะอยู่ตรงนี้แต่เขารู้ว่าแวตาทองของหญิงสาวหวานจำปานใด เขาถอนหายใจ หยิบน้ำดื่มมาจูดซับ หันหลังให้กองถ่าย ยืนพ่นควันเพียงลำพัง

เพียงแล้ว ผู้กำกับสั่งพักกอง เชอร์รี่เดินเหินไปใกล้มฐกร

นางเอกสูงกว่าเธอเล็กน้อย กำลังคิดว่าจะเอ่ยชวนไปนั่งกินข้าวด้วย

กันแบบไหน แต่อีกฝ่ายหักเธอก่อน

“เชอร์รี่”

คนถูกเรียกตกใจกับเสียงรอยยิ้มหวานผิดปกติ

“ใครมาส่งเธอ”

ถึงแวตาส่งล้อเล่นแต่ก็แสดงความสนใจปิดไม่มิด หัวใจเชอร์รี่เต้นโครมคราม

“เพื่อนนะ”

“เพื่อน?”

คนฟังตัดสินใจว่าจะเปิดเกมเสียเอง “เพื่อนจริงๆ น้ำผึ้งสงสัยอะไรหรือ”

“เปล่า” มธุกรเดินออกมา

เชอร์รี่เดินตาม “เชอร์รี่เห็นว่าวันนี้เขาว่างเลยให้ช่วยมาส่ง เดี่ยวพอกินข้าวเสร็จเขาก็กลับแล้วละ” เธอพูดทำนองว่าเป็นเรื่องธรรมดา

“แหม ดีจัง น้ำผึ้งน่าจะอยากมีคนมารับ-ส่งแบบนี้บ้าง”

ข้างในอกของเชอร์รี่เต้นอย่างบ้าคลั่ง ให้มันได้แบบนี้สิ ปลาकिनเบ็ดง่ายตายเหลือเกิน

“ระดับน้ำผึ้งมีคนเสนอเป็นสารทีเยอะเยอะไป”

“ใครบอก พวกหนุ่มๆ นะบางทีก็ซื่อๆ เห็นเราเป็นนางเอกก็ล้าจนหงอ บางทีน้ำผึ้งก็อยากเจอผู้ชายแมนๆ ตรงไปตรงมาบ้างเหมือนกัน”

“เดี๋ยวเชอร์รี่บอกเพื่อนให้เอาไหม”

“บอกอะไร”

“ก็ช่วยมาส่งน้ำผึ้งไง”

หญิงสาวทำท่าเขิน “บ้านาเชอร์รี่ เดี่ยวแฟนเขาก็มาจิกอกน้ำผึ้งหรอก”

เชอร์รี่อยากตะโกนจริงๆ ให้ตายสิ “เอ...เรื่องนี้เชอร์รี่ก็ไม่แน่ใจ น้ำผึ้งลองไปถามเขาสิ แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้ว่างงานอยู่ เชอร์รี่จะไปขับแท็กซี่อยู่เนี่ย เอาพอร์เช่ไปรับส่งผู้โดยสาร เร็ดเวอร์”

เธอพูดเชิงตลก แต่สีหน้ามธุระการะจ่าง เซอร์เดินออกมา คราวนี้ น้ำผึ้งเดินตาม พอเห็นอีกฝ่ายเดินมาหาชายหนุ่มก็หยุด ลังเล กระทั่งทั้งคู่ เดินมาที่ส่วนอาหารประจำกองถ่าย

“พี่สุซ ขอเพื่อนฝากท้องสักคนนะคะ”

เซอร์ตะโกนบอกผู้จัดละคร อีกฝ่ายตอบกลับมามีไมตรี ดนัย เดินตามหญิงสาว รับจานที่เจ้าหน้าที่กองตักให้ เขาหันมาเกือบจะชนมธุระ

“อ๊ะ ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

เซอร์หันมาพอดี...ยายนางเอกนี่รู้จังหวะดีชะมัด

“दन्य์ อ้าวน้ำผึ้ง” เธอรีบเดินมา “พอดีเลย นี่เพื่อนเซอร์ ชื่อदन्य์... ดนัย นี่นางเอกยอดนิยม น้ำผึ้ง”

มธุระขวยเขินกับฉายาที่เซอร์เรียก ดนัยยิ้มให้ มองอีกฝ่ายเต็มตา จมูกโด่ง ตาหวาน คิ้วโก่ง ใบหน้างดงามราวกับนางในวรรณคดี ซ้ำหุ่นยัง ได้สัดส่วนเต็มตึง โดยเฉพาะหน้าอกคู่นั้น ชายหนุ่มร้อนในอกวูบหนึ่ง ยังไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนมีหน้าอกสวยขนาดนี้

“ดีใจที่ได้รู้จักครับ”

“ค่ะ” น้ำผึ้งยิ้มเขิน เซอร์ยิ้มสะใจ

พอดนัยสตาร์ตรถ โทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“ว๊าง”

“อยู่ไหนนะ”

“กำลังจะออกจากบ้าน”

“ไปไหน”

เขานิ่งเล็กน้อย “ไปรับน้ำผึ้ง”

“กริด!”

ชายหนุ่มดึงโทรศัพท์ออกจากหูแทบไม่ทัน เซอร์แสดงอาการดีใจ

อย่างออกนอกหน้ามาหลายวันแล้ว ตั้งแต่เขาขอเบอร์โทรศัพท์น้ำผึ้ง เธอก็ดีใจเหมือนถูกขอร้อง ตอนเขาไปที่กองถ่ายและหักทนาย เซอร์ก็เซ็นเหมือนถูกจิบเลียเอง จนदनยัดตกลงไม่ได้

“แก้วหูแตกแล้ว”

“วานขึ้นได้เบอร์ เมื่อวานได้คุย วันนี้ไปรับ รวดเร็วทันใจ พรุ่งนี้แต่งงานเลยนะดนัย”

เขาหัวเราะ “ไหนจะให้จิบเล่นๆ ไง”

“ไม่เล่นแล้ว ยายนั่นมองดนัยเหมือนเลื่อมองกางกวาง ฮูวว ไม่ต้องเปลืองแรงเลย”

“เขามองรตมมากกว่ามั้ง”

คนโทร. มาหัวเราะบ้าง “เอาน่า จะเข้าถ้าเลือกก็ต้องได้ลูกเสียก่อน เลี้ยงช้างก็กินซี่ช้าง ใครก็รู้” หญิงสาวยังกรีดกรีดอีกหลายประโยค

“จะโทร. มาแค่นี้ใช้ไหม”

“อ๊ะๆ เดียวก่อน อีกเรื่องหนึ่ง ถ้ามิโทร. มา ผากบอกให้โทร. หาฉันด้วยนะ”

ดนัยชะงัก “ยังเล่นไล่จับกันอยู่หรือ”

อีกฝ่ายถอนใจ “ก็รับสายบ้างไม่รับบ้าง แค่อยากให้มิบอกว่าทำอะไรอยู่ที่ไหนบ้างเท่านั้นเอง จันคิดถึง”

คนฟังนิ่ง ครั้นแล้วก็รับปากว่าจะบอกให้ บางทีดนัยก็สงสัย ทำไมเขาต้องไปยุ่งเรื่องของสองคนนี้อยู่ตลอดด้วยก็ไม่รู้ บางทีคิดว่าปล่อยให้ทั้งคู่จัดการกันเอง แต่เขาก็แพ้สายตาเซอร์ทุกที

โทรศัพท์ดังขึ้นอีกหน แรกทีเดียวเขาไม่อยากจะสนใจ แต่ก็กดรับในที่สุด

“ครับ”

“ดนัย น้ำเองนะ”

“ไม่ต้องบอกก็รู้ครับ”

“กวนตีน”

ชายหนุ่มยิ้มออกมา ปลายสายไม่ได้โกรธจริงจัง “มีอะไรให้รับใช้ครับ”

“อยู่ไหนเนี่ย”

दन्यตอบคำถามเดียวกันกับเชอรี

“ท่าทางเหมือนจะไปไหน ลืมหรือเปล่าวันนี้วันอะไร”

ถ้าอยู่ตรงหน้าदन्यคงกลืนลิ้นน้ำคำฉวยไว้มิด แต่เพราะเป็นการคุยโทรศัพท์ เขาเลยถอนใจออกมาดังๆ “ผมไม่ไป”

“ไอ้दनย...”

“น้ำไม่ต้องเทศน์ผม ยิ่งงผมก็ไม่ไป ไม่มีผม เขาก็จัดวันเกิดกันได้ ฟังจากที่หน้าบอก เขาก็สบายดีนี่”

“คนแก่ไม่ได้ต้องการแค่สุขภาพแข็งแรงหรอกदनย”

दनยรู้สึกหงุดหงิด เขายังไม่ได้ออกรถเสียที “ไม่ได้ไปยุ่งกับเขามาตั้งปีสองปีแล้ว จะไม่ไปอีกสักปีจะเป็นอะไรไปละ”

“ใจคอจะไม่คิดให้เขาเห็นหน้าจนตายเลยใช่ไหม”

“ฉันผมตายก่อนแล้วกัน จะได้ไม่รู้สึกลึกผิดมาก แค่นั้นนะ ผมขับรถอยู่” ชายหนุ่มวางสายทันที เขากับยานพาหนะสี่ล้อยังไปไม่พ้นเขตบ้าน เครื่องมือสื่อสารก็ดังอีก คราวนี้มันส่งสัญญาณเตือนคล้ายนาฬิกาปลุก

दनยหยิบมาดู ข้อความที่ปรากฏนั้นเขาบันทึกไว้เอง

Daddy's Birthday

บนดาดฟ้าในโรงแรม บรรยากาศร้านอาหารแบบรูปที่อบได้ท้องฟ้า ยามราตรี แสงไฟเดียวคือจากเทียนกลางโต๊ะ มันไหววูบด้วยแรงลม เปลวไฟโยกย้ายคล้ายภูตพรายกำลังเต้นระบำ

บริกรรินไวน์ใส่แก้วทรงสูง ก่อนจะถอยไปยืนรอคำสั่งอยู่ใกล้ๆ มธุรกยกขึ้นจิบ ครั้นแล้วก็มองอีกฝ่ายเชิงถาม

दन्यैकโหล “ให้ผมกินก็ได้นะ แต่บอกตรงๆ ผมไม่ชอบ ครั้นจะสั่ง
แค่น้ำเปล่ามันก็ดูไม่ให้เกิดจิตคุณเท่าไร”

หญิงสาววางแก้ว “แล้วคุณชอบอะไรคะ”

“เหล้า”

เขาตอบสั้น มธุกรมิดหัวงเล็กน้อย นึกว่าชายหนุ่มจะตอบว่า ‘คุณ’
เสียอีก

“น่าเสียดายนะคะ” เธอมองขวดที่แช่อยู่ในถัง

दन्यัตัดขึ้นเนื้อ “เอากลับไปสิ”

มธุรอยากทำแบบนั้น แต่กลัวชายหนุ่มมองว่าเธอเห็นแก่เงิน ใน
ที่สุดประเด็นนี้ก็ตกไป หญิงสาวกินอาหาร สักพักที่รู้สึกว่ายาวตาเขาจับจ้อง
เธอ

“มองอะไรคะ”

“ผิวคุณสวยดีนะ เวลาโดนแสงเทียนมันเหลืองนวลสวยดี”

ถึงจะมีคนชมบ่อย และมธุรก็ภูมิใจผิวของตน แต่คำพูดของदन्यั
ฟังเหมือนคำชมจากเด็กผู้ชาย เธอสะท้อนกับความขื่นนั้น

“ปากหวานนะ คุณทำให้ฉันหวนไหว”

“ก็ผมตั้งใจทำให้คุณหวนไหว”

มธุรยกมือเสยผมทัดหูแก่เขิน

“ผมไม่เก่งเรื่องชมผู้หญิงหรอกนะ แคंपูตามความรู้สึก”

คำเหมือนออกตัว แต่น้ำเสียงยังราบเรียบ มธุรทอดสายตามอง
ท้องฟ้า ลมเย็นพัดเส้นผมปลิวไสว แวดตาเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ใน
ที่สุดก็หันกลับมา

“ขอถามอะไรคุณสักข้อสิ”

“ครับ”

หญิงสาวจุดยิ้มมุมปาก ดวงตาหวานซึ่งแวววาว “คุณอยากกินอาหาร
มือนี้ ‘จริงๆ’ ธิปเล่า”

